

De Grote Wever

De Grote Wever

Hoe God ons vormt door de dingen die wij meemaken

Ravi Zacharias

DE GROTE WEVER

Originally published in the U.S.A. under the title: *Grand Weaver, The*

Copyright © 2007 by Ravi Zacharias

Translation copyright © 2011 by Ravi Zacharias

Translated by Monica van Bezooijen, Zoveel zinnen

Published by permission of Zondervan, Grand Rapids, Michigan

Copyright © 2017 Uitgeverij Gideon

Auteur: Ravi Zacharias

Omslagontwerp: Arjen Niezen

Typografie: Arjen Niezen

Jaar van uitgave: februari 2017

Uitgave: Uitgeverij Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-6067-989-0

Nur: 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Inleiding	7
1. Je DNA doet ertoe	17
2. Je teleurstellingen doen ertoe	31
3. Je roeping doet ertoe	51
4. Je moraal doet ertoe	75
5. Je spiritualiteit doet ertoe	93
6. Je wil doet ertoe	111
7. Je aanbidding doet ertoe	131
8. Je bestemming doet ertoe	155
Epiloog	175
Noten	179
25 belangrijke vragen	183

Inleiding

Van de vele brieven die ik elk jaar ontvang – vaak van sceptici – is er me één bijgebleven. De schrijver vraagt: ‘Waarom maakt God het ons zo moeilijk om in Hem te geloven? Als ik van iemand zou houden en ik was almachtig, dan zou ik die macht gebruiken om mijzelf duidelijker te laten zien. Waarom maakt God het ons zo moeilijk om zijn aanwezigheid en plan te zien?’

Dit is een serieuze en beklemmende vraag. Theologen spreken in dit verband over de ‘verborgenheid van God’. Sceptici gebruiken sterkere bewoordingen en spreken over God als Degene die ons in de steek gelaten heeft, zonder een teken van leven te geven.

Hoe kunnen we recht doen aan deze twijfels? Wie zou niet graag af en toe een bezoekje krijgen van God, een tastbaar bewijs van zijn aanwezigheid? En wie van ons zou zijn plannen niet willen kennen?

Hoe sterk de vraag ook lijkt, toch denk ik dat het antwoord de vraagsteller eraan moet herinneren dat de vraag zélf niet helemaal goed doordacht is. Bijvoorbeeld: hoe vaak willen we dat God Zich aan ons openbaart? Eén keer per dag? Elke keer als we in nood verkeren? Willen we zo af en toe een stem horen die zegt: ‘Vertrouw Mij’? Het interessante aan dit verzoek is ook dat sommigen Gods aanwezigheid hebben ervaren; sommigen hoorden zijn stem – maar dat maakte het voor hen niet eenvoudiger om

te geloven. Het lijkt erop dat er, als je almachtig bent, altijd wel iemand is die wil dat je dat laat zien.

Johannes de Doper stelde Christus aan de wereld voor en zag vele wonderen. Maar toen hij in de gevangenis zat, vroeg hij zich af of Jezus werkelijk de verwachte Messias was. Blijkbaar dacht hij: als Jezus inderdaad de Christus is, waarom zou Hij dan toestaan dat ik hier zit? Petrus kreeg bij de verheerlijking van Jezus het geweldigste vergezicht dat een mens ooit op de top van een berg heeft gehad. Het was zo overweldigend dat Petrus niet meer naar beneden wilde. Maar toen Jezus niet lang daarna gevangengenomen werd en op weg ging naar het kruis, zei Petrus dat hij Hem niet kende.

Cynisme of climax?

We willen altijd graag weten hoe een verhaal afloopt. Anders voelen we ons beetgenomen. Is het zo dat een plotselinge teleurstelling of een onverwachte gebeurtenis alles kapotmaakt wat we geloofden? Is zo'n teleurstelling een aanwijzing voor ons om op onze schreden terug te keren? Om nog iets verder op deze vraag in te gaan – is het einde van het leven het meest fantastische wat ons kan overkomen of gaan we dan het duister tegemoet? Als we afgaan op wat we zien en horen, is het moeilijk om het leven niet cynisch tegemoet te treden. Als er iets verschrikkelijks gebeurt, zeggen we steeds vaker: 'Zo is het leven!' – alsof ons bestaan een optelsom is van teleurstelling en pijn.

We gaan voorbij aan de rozen en zien alleen de doornen. We nemen de warmte van de zon voor lief, terwijl de veelvuldige regen en sneeuw ons depressief maken. We horen de eerste krenten van een pasgeboren baby in een verloskamer niet, omdat we helemaal afgestemd zijn op het geluid van ambulances. We vergeten hoe fantastisch een huwelijk is dat de tijd doorstaat, omdat we ontmoedigd zijn door het verdriet van geliefden die gescheiden zijn.

In zijn toneelstuk *A Long Day's Journey into Night* laat Eugene O'Neill één van de personages aan het einde van haar leven zeggen: 'Niemand van ons kan iets veranderen aan wat ons in het leven overkomt. De dingen zijn gebeurd voor je er erg in hebt en zodra ze gebeurd zijn, zorgen ze ervoor dat je andere dingen doet, totdat uiteindelijk alles in staat tussen jou en wie je zou willen zijn, en je je ware zelf voorgoed kwijt bent.'¹ Wie van ons herkent niet iets van de wanhoop die uit deze ernstige woorden spreekt? Zijn we echt een speelbal van het lot? Hebben we zelf niets te zeggen over ons leven?

We moeten erkennen dat we ons moeilijk een voorstelling kunnen maken bij goddelijke bemoeienis. Wil het ons ondersteunen en kracht geven – om sterk te zijn en Gods hand te zien in elke periode van ons leven – dan moet het compleet anders zijn dan wat we zelf zouden bedenken. Het is geen aaneenschakeling van zegeningen of een geplaveide weg. Om God God te laten zijn, moeten we Hem volgen zoals Hij is en volgens zijn bedoeling met ons, en niet afgaan op onze wensen en voorkeuren. Daarover gaat dit boek: de hand van God zien en ontdekken hoe Hij ons leven binnenkomt met een vastomlijnd plan voor ieder van ons. Zien dat Hij ons zal dragen tot we Hem van aangezicht tot aangezicht zullen zien en volledig zullen weten wie wij zijn.

Een onverwacht teken

Een aantal jaren geleden sprak ik in Zuid-Afrika. Ik voelde me bevoorrecht om daar te zijn tijdens een belangrijke cricketwedstrijd tussen Zuid-Afrika en West-Indië. De leider van het Zuid-Afrikaanse team kwam naar één van mijn bijeenkomsten en gaf me kaartjes voor de wedstrijd. Het was fantastisch. Samen spraken we over hoe hij onlangs tot geloof in Jezus Christus was gekomen.

'Het is op een heel vreemde manier gegaan,' vertelde hij. Hij legde uit dat hij zijn leven lang een verstokte twijfelaar was geweest, die nogal vijandig stond tegenover mensen die geloofden in God. Op een zondag, met Pasen, zat hij aan de rand van zijn zwembad.

Hij hoorde flarden van liederen over Jezus' opstanding, afkomstig van een televisie die binnen aanstond. Het irriteerde hem. Op een gegeven moment mompelde hij, met een biertje in zijn hand: 'Als U echt bent Wie U zegt dat U bent, laat Uzelf dan aan mij zien.' Dat was alles wat hij, op spottende toon, zei.

Nog geen halfuur later staaarde hij naar het water van het zwembad. In het rimpelende water zag hij de gelaatsuitdrukkingen van Jezus' gezicht, zoals die op beroemde schilderijen te zien zijn. Ze verschenen en verdwenen dan weer. Eerst was hij verbaasd. Daarna sloot hij zich ervoor af, denkend dat hij vast te veel had gedronken.

Toen hij de volgende morgen wakker werd, was hij al bijna vergeten wat er was gebeurd. Maar toen hij naar de badkamer liep, was het gezicht er weer, in het hout van de deur. Nu werd zijn aandacht echt getrokken. In het uur daarna zag hij dezelfde gelaatsrekken op drie deuren in verschillende kamers. Opeens kwamen al die fragmenten als puzzelstukjes bij elkaar en besepte hij dat ze samen het gezicht van Christus vormden. Hij werd bijna bang om nog naar een deur te kijken.

Het werd hem duidelijk dat hij deze ervaring nodig had. Zijn leven veranderde en hij ging geloven dat God wist wat er nodig was om hem te overtuigen.

Aan het einde van ons gesprek zei hij iets wat mijn aandacht trok. 'Die afbeeldingen zijn nog steeds zichtbaar op de deuren, net als toen,' verklaarde hij.

'Kun je ze nu nog steeds zien?' vroeg ik.

'Ja. Zou je bij me langs willen komen deze week?'

Ik greep die mogelijkheid met beide handen aan. Over cricket praten én een wonder zien... Ik verlangde naar zo'n spectaculair bewijs van Gods aanwezigheid. Ik hoefde niets te zeggen, hij kon het wel zien aan mijn ogen. We spraken een datum af waarop mijn vrouw en ik bij hem thuis zouden dineren. Ik kon bijna niet wachten.

Toen het zover was, wisselden we eerst wat beleefdheden uit. Daarna vroeg ik: 'Kan ik nu die gezichten zien op de deuren?'

Hij begeleidde me naar de slaapkamer en bracht me naar de plek waarvandaan hij voor het eerst iets had gezien. Ik moet toegeven dat ik, toen hij me daar neerzette, meteen wist wat hij bedoelde. ‘Wauw,’ zei ik. ‘Ik kan het ook zien.’ Ik staarde en staarde en ik begreep waarom een man die zo graag een teken wilde, zo’n aanwijzing niet kon missen. Toen gingen we naar de volgende kamer. Daar moest ik mijn hoofd een aantal keer draaien voor ik iets kon zien. De volgende afbeelding leek een beetje wazig en was niet zo overtuigend. Daarna de derde – wat beter dan de tweede, maar niet zo duidelijk als de eerste. Ik dacht na over de bewijskracht van wat ik had gezien en verliet de kamers, maar half overtuigd.

We hadden een fantastische middag samen, terwijl we spraken over zijn leven en zijn geliefden. Toen we weer vertrokken, stelde ik mijzelf de vraag: Was het slechts het patroon van het hout? Zou het zo kunnen zijn dat je, als je maar lang genoeg staarde, altijd een gezicht zag? Misschien zoiets als een numerieke code die je in elk woord kunt lezen? Of is het echt mogelijk dat God in zijn genade ieder van ons behandelt op een manier die bij ons past, zodat de middelen kunnen variëren maar het doel hetzelfde blijft – een directe goddelijke ontmoeting die onze ziel ervan overtuigt dat God nabij is?

Anders dan iedereen

Door de tijden heen zijn mensen door verschillende ervaringen in contact gekomen met God. Ze hebben echter allemaal zijn hand in hun leven en omstandigheden gezien. En dat was genoeg voor hen. Ze vertrouwden God onvoorwaardelijk en hadden niet steeds opnieuw een ‘wonder’ nodig om hun geloof levend te houden.

In de afgelopen jaren was ik meer bezig met geestelijke dingen, dan dat ik stoffelijke bewijzen kreeg. Die volgden wel, en ik heb genoeg gezien van Gods tussenkomst om tevreden te zijn met zijn plan en doel met mijn leven. Soms had ik het gevoel dat Hij

zweeg; nu zie ik dat dat niet zo was. Er waren tijden dat Hij afwezig leek; maar vandaag weet ik dat Hij er was. Subtiel, maar onmiskenbaar heeft Hij mij door woorden en ervaringen laten zien dat Hij heel dichtbij is en dat Hij werkt.

Ik geloof dat God zich met het leven van ieder van ons bemoeit. Hij spreekt op verschillende manieren en verschillende momenten met ons, om ons te laten zien dat Hij de Schepper is van onze persoonlijkheid. En Hij wil ons laten zien dat Hij ieder van ons roept, op een manier die past bij onze unieke persoonlijkheid. Daarom betaalden Johannes en Petrus en vele anderen ten slotte graag de prijs, zelfs toen zij Gods kracht en aanwezigheid zochten in 'de donkere nacht van hun ziel'.² Ik geloof dat God Zich meer met ons leven bemoeit dan we vaak wel denken. Misschien begrijpen we zijn bedoelingen niet helemaal, maar we moeten daaruit niet afleiden dat Hij geen vastomlijnd plan met ons heeft.

Adembenemend mooi

In gedachten zie ik een eenvoudig gebouw in de noordelijke stad Varanasi, India. Wie mijn autobiografie *Walking from East to West* heeft gelezen, herinnert zich dit voorbeeld. Het is zelfs zo dat ik er zoveel brieven over ontving, dat ik besloot om dit boek ermee te beginnen.

Varanasi staat vooral bekend als het centrum van het hindoeïsme, want de heilige rivier de Ganges stroomt door de stad. Maar het heeft ook een reputatie vanwege de prachtige sari's die iedere bruid in Noord-India wil dragen op haar trouwdag. Toen ik opgroeide in Delhi, heb ik talloze bruiloften meegemaakt waarbij ik deze prachtige kunstwerken kon bewonderen. Een explosie van de meest fantastische kleuren: rood, dat de bron lijkt waaruit alle andere kleuren rood vloeien; koninklijk blauw dat eruitziet alsof het de oceanen van de wereld reflecteert; fonkelend groen dat afkomstig lijkt van de kostbaarste smaragden en in zachtere tinten alle gazons van de wereld kleurt; en goud- en zilverdraden die niet slechts goud en zilver lijken, maar echt van goud en

zilver gemaakt zijn. Al deze kleuren zijn geweven tot patronen die voortkomen uit een bekwame geest en gemaakt worden door bedreven handen. Ik wilde altijd al eens zien hoe en door wie die sari's gemaakt worden.

Ik loop een gebouw binnen en kom in een kleine zijkamer. Naar Indiase stijl laat de omgeving veel te wensen over, maar is het eindproduct een kunstwerk. Het komt erop neer dat een vader en een zoon samen een sari maken. De vader zit op een verhoogd platform waarop grote spoelen met de meest fantastisch gekleurde garens staan. De zoon zit op de grond in de lotushouding (met een gemak dat ik slechts kan benijden – probeer maar eens om in die positie te gaan zitten en daarna op te staan). Beiden dragen eenvoudige kleding. Hun vingers bewegen vlug, terwijl hun handen nooit in aanraking komen met handcrème of iets dergelijks. Ze buigen zich over hun werk, hun ogen gericht op het patroon dat ontstaat met elke beweging van de schietspoel.

Al lijkt het in eerste instantie niet zo, voor mijn ogen vormt zich een prachtig patroon. De vader verzamelt wat draden in zijn hand. Dan knikt hij en de zoon beweegt de schietspoel van de ene naar de andere kant. Nog een paar draden, weer een knikje, en opnieuw antwoordt de zoon door de schietspoel in beweging te brengen. Het proces neemt een Sisyphus-achtig karakter aan, de stilte wordt slechts af en toe doorbroken door een bezoeker die iets vraagt over het ontwerp. De vader glimlacht en probeert in gebrekkig Engels het beeld dat hij in gedachten heeft onder woorden te brengen, maar vergeleken bij het prachtige eindproduct is het slechts wat gebrabbel. Als ik een paar weken – of soms een paar maanden – later terugkom, zie ik spoelen die bijna leeg zijn en een zes meter lange, adembenemend mooie sari.

Gedurende het proces heeft de zoon een veel makkelijker taak. Waarschijnlijk verveelt hij zich vaak. Misschien doet zijn rug zeer of slapen zijn benen. Misschien verlangt hij naar een andere levensroeping – iets wat meer voldoening geeft. Hij heeft maar één taak, namelijk om de schietspoel te bewegen op het knikje

van zijn vader, waarbij hij hoopt net zo te leren denken als zijn vader, zodat hij, als het zover is, het ambacht kan overnemen. Maar al die tijd bevindt het ontwerp zich in het hoofd van de vader, die de draden vasthoudt. Binnen een paar dagen zal deze sari op weg zijn naar een winkel in Delhi of Bombay of Calcutta. Een liefvallige jonge vrouw en haar moeder zien de sari in een etalage. Ze roept uit: 'Bohut badiya (prachtig)! Khupsurat (wat een mooi patroon)!' Die sari ziet er zo mooi uit, omdat een goede wever hem doelbewust zo heeft ontwerpen. Het zal niet lang duren en zij zal hem als liefvallige bruid dragen.

Als een eenvoudige wever met een aantal gekleurde draden een kledingstuk kan maken waarin iemand kan schitteren, is het dan niet mogelijk dat de Grote Wever een patroon voor jou in gedachten heeft dat je zal sieren, terwijl Hij het leven, iedere draad binnen zijn bereik, gebruikt om je tot je bestemming te laten komen?

Zuiver

Een strofe uit een lied van Isaac Watts illustreert Gods majesteit, zoals die tot uitdrukking komt in de manier waarop Hij ieder van ons heeft gemaakt:

*Our life contains a thousand springs,
and dies if one be gone;
strange that a harp of a thousand strings
should keep in tune so long!*

*Ons leven kan wel duizend bronnen baren
Maar sterft als er slechts één ontbeert.
Hoe vreemd, dat met zijn duizend snaren
De harp zijn zuiv're klank beheert.³*

Zodra je Gods hand in je leven gaat zien, zul je zien dat zijn vakmanschap in jou en door jou maatwerk is, voor jou alleen

bestemd. Zijn ontwerp voor jouw leven voegt elke draad van je bestaan samen tot een fantastisch kunstwerk. Elke draad doet er toe en heeft een specifiek doel.

Ik bid dat je, als je dit boek leest, zult zien hoe die draden samenkomen en zult weten dat God inderdaad de Grote Wever van jouw leven is.

Ravi K. Zacharias

1. Je DNA doet ertoe

Drie maanden voor ik deze woorden opschreef, stierf mijn schoonvader. Het ging al weken steeds slechter met hem. Wat begon als een gewone dag eindigde met de levensavond in zicht. Hij werd gehinderd door een vreemd gevoel in zijn rug en dacht dat het spierpijn was. Maar de pijn werd erger en hij bezocht een arts, om er zeker van te zijn dat er niet méér aan de hand was. Toen de dokter hem onderzocht en zijn rug betastte, was hij niet tevreden met wat hij voelde. Hij verwees mijn schoonvader naar het ziekenhuis voor verdere onderzoeken.

Een paar dagen later werd de oorzaak van de pijn duidelijk: een snelgroeïende tumor drukte op zijn nier. De prognose was erg slecht.

Het was het vreselijkste bericht dat hij ooit had gekregen. Nog geen vijf maanden later begroeven wij hem – en de hemel opende zich en hilde met ons.

Nadat de diagnose was gesteld, maakte de familie een zwarte tijd van beproeving door. We werden heen en weer geslingerd tussen hoop, als het beter ging, en vrees voor het einde dat dichterbij kwam. We brachten allemaal wat tijd alleen met hem door. Mijn kinderen schreven lange, persoonlijke brieven waarin ze hun diepe liefde en grote bewondering voor hem toonden.

Toen het einde dichterbij kwam, werden de dagen zwaarder. Drie van zijn vier dochters en zijn vrouw zorgden in die laatste weken van zijn leven iedere dag voor hem. Toen zijn dochters hem probeerden te troosten door hem ervan te verzekeren dat ze

voor hem zouden zorgen, bibberde zijn lip en zei hij: 'Jullie weten niet wat jullie zeggen. De zorg voor iemand die gaat sterven kan heel onaangenaam zijn.'

Mijn schoonvader had gezien hoe zijn moeder zorgde voor zijn grootmoeder voor zij stierf en hij wist wat er zou komen. Hij was een echte heer en dat maakte het allemaal nog lastiger. Hij wist in elke situatie precies wat gepast was – het juiste gebaar, het juiste woord. Een jaar eerder had hij geholpen bij de begrafenis van zijn enige broer. Bij het graf sprak hij met een paar mensen. Opeens zag hij dat het personeel van de begraafplaats de kist met zijn broers stoffelijke overschot in het graf liet zakken. Hij beëindigde het gesprek netjes en ging in de houding staan tot de kist helemaal bedekt was met aarde. Hij was een man van enorme waardigheid – en deze man lag nu zelf op sterven, gekweld door de vrees voor de vernederingen die hem te wachten stonden.

Hij was mager geworden en niet meer in staat om helder na te denken. Hij kon niet meer praten en zijn blauwe ogen bleven of gesloten of dwaalden alle kanten op. Hij kon ook geen kleding meer op zijn lichaam verdragen. Mijn vrouw zei dat het één van de zwaarste dingen was om te zien hoe zo'n waardig man gereduceerd werd tot... dit. Ten slotte zagen ze zijn laatste gekwelde ademtocht, en daarna was hij er niet meer.

Maar er gebeurde iets ongelofelijks in de laatste ogenblikken van zijn leven. Tot op deze dag stemt het mij tot nadenken, en dat geldt ook voor degenen die bij hem waren. Het hielp ons alles in het juiste perspectief te zetten. Maar hierover vertel ik later nog.

Als wat ik hierboven heb beschreven, alles was geweest, wat moeten we dan met de moeilijke vragen? Zijn we allemaal op weg naar een roemloos einde? Wat is de bedoeling van het leven, als het eindigt in zoveel hulpeloosheid en verlies van waardigheid?

Ik begin met dit verhaal over het overlijden van mijn schoonvader omdat elk aspect van zijn persoonlijkheid duidelijk in beeld kwam tijdens zijn laatste dagen. De man moest het opnemen te-

gen zijn grootste angsten. Zoals zijn arts zei: 'Hij was een gelovig mens; maar dat geloof kwam hem niet aanwaaien.'

Terwijl hij zijn grootste vrees onder ogen zag, werden ook sommige van zijn grootste verlangens vervuld. Hij had alles in zijn leven gepland, georganiseerd en in kaart gebracht. Eén blik op zijn kleding, zijn dossiers, zijn dagelijks leven, en je zou hem benijden om zijn perfectionisme. Maar uiteindelijk kon hij zijn leven zelf niet plannen.

In de vreemde mengelmoes van voorspelbaarheid en verrassing, betovering en pijn verlangen we naar betekenis. Kunnen we een patroon in het weefsel ontdekken? Is de menselijke geschiedenis 'een verhaal, door een idioot verteld, vol geraas en gebral, dat niets betekent', zoals Shakespeare zei?¹ Of is er een blauwdruk, niet alleen voor het leven in het algemeen, maar voor het leven van ieder van ons persoonlijk, voor jou en mij? Misschien zijn de woorden van de Canadese piloot John Gillespie Magee, die in de Tweede Wereldoorlog vocht, hier meer van toepassing:

*Oh, I have slipped the surly bonds of earth
And danced the skies on laughter-silvered wings...
Put out my hand and touched the face of God.*

*Ja, uit banden der aarde ben ik gegleden. Zonder gewicht
danste ik door de lucht met vleugels, door lachen verzilverd.
Mijn hand strekte zich uit en raakte Gods gezicht.²*

De Bijbel kent een prachtige passage, waarin we iemand ontmoeten die veel wist, veel leed, veel verduurde en veel heeft geschreven:

*'Wat het oog niet heeft gezien
en het oor niet heeft gehoord,
wat in geen mensenhart is opgekomen,
dat heeft God bestemd voor wie Hem liefheeft.'* (1 Kor. 2:9)